

Така мина цѣлъ часъ. Съ свито сърдце стояхъ подъ старата стрѣха и чакахъ изхода на борбата. Азъ бѣхъ привързанъ къмъ дветѣ птички. Едната цѣла зима ми бѣше чуруликала надъ прозореца, бѣше вземала оставенитѣ зрънца. А другата три лѣта бѣше огласяла стрѣхата и изпълваше съ радостъ цѣлата кжца.

И, все пакъ, азъ бѣхъ на страната на Мира. И се молѣхъ тя да излѣзе победителъ. Не следъ много тя се зададе цѣлата окървавена. Азъ се зарадвахъ и я поздравихъ, като подхвърлихъ високо къмъ нея шапката си.

Мира зачурулика и влѣзе въ гнѣздото си. И още сжщия мигъ тя се залови да го подреди и почисти.

Заредиха се следъ това сини пролѣтни дни и бѣли лунни нощи. Въ полетата и въ градинитѣ цвѣтѣха хиляди цвѣтя. Горитѣ се раззелениха, и въздухътъ се изпълни съ благоухания.

Мира кръстосваше неуморно изъ въздуха и чуруликаше. Тя бѣше излюпила пакъ четири мънички лястовиченца и имъ дирѣше мушици. И когато тя се завръщаше при гнѣздото, четири широко разтворени устица я чакаха. По редъ тя слагаше въ тия устица донесената храна и пакъ отлиташе.

Но единъ день азъ пакъ забелязахъ сивото врабче. Когато Мира отлиташе за мушици, то се навърташе около гнѣздото и, щомъ я забелязваше, бързо-бързо се скриваше между клонитѣ на черницитѣ.

И, ето, единъ день стана най-страшното. Когато весело чуруликащата Мира, следъ като погали съ човчицата си четиритѣ си пиленца, отлитна за храна,

